

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi január hó 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.334/2013/8. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a szabadságvesztés tartamát 4 (négy) év börtönre, a közügyektől eltiltás tartamát 4 (négy) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 4.000 (négyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete, valamint a Komlói Városi Bíróság 1.B.33/2011/20. számú ítéletével alkalmazott próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezése és a próbára bocsátás megszüntetése folytán lopás vétsége miatt halmazati büntetésül 3 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés-büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Határozott a bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása végett, a vádlott és védője elsődlegesen eltérő minősítés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A vádlott védője a nyilvános ülésen fellebbezésével azonos tartalommal szólalt fel.

A bejelentett fellebbezések közül a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés alapos, a védelmi fellebbezések alaptalanok.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. Azok részletes, a logika szabályainak is megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól.

A megállapított tényállás túlnyomórészt mentes volt a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az iratok tartalma alapján mindössze kisebb kiegészítésre szorult:

A **sértettet** ért szúrt sérüléstől jobbra 5-6 cm-re középen találhatóak olyan nagyerek, amelyek sértése esetén elvérzés folytán halálos eredmény következhetett volna be. A szúrás 5-6 cm-es eltérése esetén tehát akár nagyér halálos kimenetelű megsértésének adott volt a reális lehetősége.

(szakértő¹ orvosszakértő véleménye a 8. számú tárgyalási jegyzőkönyv 21. oldalán.)

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a fenti kiegészítéssel a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

A vádlott arra hivatkozással, hogy ittassága miatt az eseményekre nem emlékszik, az elkövetés részleteire nem tudott nyilatkozni, viszont nem vonta kétségbe a cselekmény megvalósítását.

Az elsőfokú bíróság alapvetően a **sértett** előadása alapján tisztázta a cselekmény előzményeit, annak lefolyását, illetve az elkövetés utáni történéseket. A sérülés okozásának közvetlen szemtanúja a vádlotton, illetve a sértetten kívül nem volt, mivel az elkövetés helyszínén rajtuk kívül más személy nem tartózkodott. Az eseményeket követően azonban a sértett több személynek, így hozzátartozóinak, **tanú¹**nek, valamint **tanú²**nek, illetve az időközben helyszínre érkező **tanú³**nak is beszámolt a történésekről. Minden alkalommal valamennyi személynek a vádlottat jelölte meg a cselekmény elkövetőjeként. A sértett előadását a személyi bizonyítékokon túlmenően a beszerzett orvosi dokumentumok, valamint az orvosszakértői vélemény is megerősítette.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem maradt kétség afelől, hogy a bűncselekmény elkövetője a vádlott volt, aki az elkövetés során okozott sérülések miatt a sértettől többször bocsánatot kért.

Az elsőfokú bíróság a tényállás alapján helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és az elkövetett cselekmény minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A vádlott egy élet kioltására alkalmas eszközzel, közepes erővel mellkason szúrta a sértettet. Az elkövetés eszköze, a szúrás erőssége, annak mellkasra irányultsága, valamint az okozott sérülés elhelyezkedése alapján tehát helytálló volt a vádlott ölési szándékára levont következtetés. A másodfokú bíróság egyetértett az élet kioltására irányuló szándék formáját részletező értékeléssel is.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság nem osztotta a védelemnek a cselekmény minősítését támadó kifogásait.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az önhibából eredő ittas állapotban való elkövetés miatt a vádlott büntetőjogi felelősségének kérdését. Az ilyen esetekben a cselekmény tárgyi oldalának vizsgálata alapján kell a minősítés, különösen a következményekért való felelősség kérdésében állást foglalni oly módon, mintha az alanyi oldal is teljes lett volna.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság csak részben ismerte fel helytállóan.

A következetes ítélkezési gyakorlat értelmében nem értékelhető súlyosító körülményként, hogy a kísérlet közeli és befejezett magatartású volt. E tényezők a kísérlet enyhítő hatásának a mérséklését eredményezik, amint erre az elsőfokú bíróság az enyhítő körülmények felsorolása és értékelése körében megfelelően utalt.

Az egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság egyetértett azzal az elsőbírői állásponttal, hogy a vádlottal szemben helye van az enyhítő szakasz alkalmazásának. Az ittas állapotban, élet kioltására alkalmas eszközzel elkövetett cselekmény miatt az elsőfokú bíróság által kiszabott három évi szabadságvesztés azonban némileg enyhe, ezért a másodfokú bíróság a cselekmény tárgyi súlyához igazodóan a szabadságvesztés tartamát négy évre súlyosította. Ezzel arányban állóan indokolt volt a közügyektől eltiltás tartamának felemelése is.

Az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése tehát a fentiek szerint részben megalapozott volt.

A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogorvoslattal megtámadott határozatát a büntetéseket érintő részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2014. január 28.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.334/2013/8. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.435/2013/3. számú ítélete folytán - az abban írt változtatással - a 2014. január 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke